

Одлуком деана Правног факултета у Нишу, бр.01-3021, од 29.10. 2024. године, образована је Комисија за писање извештаја за оцену и јавну одбрану завршног мастер рада под називом „Примена принципа добре вере у режиму Бечке конвенције“, кандидаткиње Булатовић Милене, студента мастер академских студија права, број досијеа М058/21-о, саставу:

- 1) Проф. Др Милене Јовановић Затила, редовни професор Правног факултета у Нишу, председник,
- 2) Проф. Др Предраг Н. Цветковић, редовни професор Правног факултета у Нишу, ментор,
- 3) Проф. др Урош Здравковић, ванредни професор Правног факултета у Нишу, члан.

ИЗВЕШТАЈ

I Приказ садржине завршног мастер рада

Мастер рад кандидаткиње Милене Булатовић, „Примена принципа добре вере у режиму Бечке конвенције“, има 45 страна куцаног текста, прореда 1,5. Списак литературе садржи 20 библиографских јединица, од чега је већина (24) на енглеском језику и 6 на српском језику. Поред тога, наведено је и коришћење четири сајта 5 законских текстова. Истраживачку грађу обогатило је 29 судских и арбитражних одлука. Цитирање је извршено у главном тексту рада, односно коришћен је први начин цитирања према Техничком упутству за израду мастер рада, које је доступно на сајту Правног факултета Универзитета у Нишу.

Структуру рада чини увод, пет глава и закључак. У структуру улазе попис литературе и коришћене кључне речи.

У уводном делу **опредељују се основне карактеристике, сврха и значај предмета истраживања мастер рада.** Кључно питање којим се кандидаткиња бави је степен униформности интерпретације принципа добре вере из члана 7. ст. 1. Конвенције УН о уговору о међународној продаји робе (даље и: „БК“). Као релевантан оквира анализе дефинисан је приступ наведеном питању који постоји у две репрезентативне кореспонденције: Савезне Републике Немачке као представника земље континенталног правног круга, са једне, те јуриспруденције савезних судова државе Њујорк (САД) и Комонвелта Аустралије, као представника common law правне цивилизације. Питање добре вере као правни принцип чија се садржина утврђује према околностима конкретног случаја је фактор флексибилности и корективног дејовања интерпретацији правила БК.

Први део рада бави се основним карактеристикама БК као референтног нормативног основа излагања у мастер раду. Излагање кандидата обухвата питања поља примене Бечке конвенције, њен правни карактер и улогу у каталогу правних извора којима се уређују међународни пословни односи.

Други, трећи и четврти део рада садрже анализе о питањима и појмовима који се користе као методолошки алати у даљем току анализе.

У складу са горе наведеним, други део рада даје дефиницију начела савесности и поштења у Конвенцији УН о уговорима о међународној продаји. Посебан акценат ставља се на функцију савесности и поштења у систему Бечке конвенције: његову улогу „интерпретативног упутства“ за судове и арбитраже који примењују правила БК у различитим правним системима; значај правила добре вере као средства попуњавања правних празнина у Конвенцији (када начело има функцију самосталног начела које је непосредни извор права и обавеза уговорних страна, а не искључиво средство интерпретације постојећих правила, што је случај код интерпретативне функције). Ова разлика је кључна за разумевање начела добре вере у режиму Бечке конвенције и, још значајније, његове радијације кроз интеракцију БК са другим изворима међународног привредног уговорног права (међународног пословног права). Овај део рада упућује и на кључне базе података и изворе који могу да послуже као основ и база за истраживања везана за питања која су увек актуелна када се ради о примени БК као вишедеценијски доказаног најзначајнијег извора регулисања права међународне продаје у међународном праву.

Трећи део рада, у складу са дефинисаним правцем анализе, даје основне напомене о правном уређивању, интерпретацији и природи начела добре вере („савесности и поштења“, н. „Treu und Glauben“) у праву Савезне Републике Немачке. Mutatis mutandis, у следећем, Четвртом делу излагање обухвата основне карактеристике и историјски развој принципа добре вере у праву САД и праву Аустралије. Тиме се заокружује методолошки оквир анализе. Горе наведена анализа конкретних правних система има двоструку улогу. С једне стране се улога и карактеристике начела добре вере у реферираним националним правима поставља као „предмет поређења“ са принципом добре вере у БК. Уз то, утврђује се основ за анализу у којој је мери правни режим принципа добре вере у Конвенцији резултат одрживог компромиса између различитих правних цивилизација (чији су представници управо наведене националне јурisdикције) и на који је начин плаћена „цена унификације“ овог питања (као пример дефинисања „цене унификације“ читаве Конвенције).

Пети део рада („Студије случаја) је централни и најзначајнији посматрано кроз визуру циља мастер рада. Кроз представљање десет одлука судова и арбитража које су интерпретирале начело добре вере у различитим правним и фактичким околностима, илустрован је modus operandi деловања начела добре вере у контексту конкретних пословних односа. Кандидаткиња је развила јединствену матрицу представљања и методолошки оквир анализе и синтезе појединачних студија случаја који су представљени у раду. Свака студија случаја представља заокружени трактат са закључком о примени начела добре вере у конкретном случају. Неретко, што је посебан допринос рада, излагање укључује дискусију о интеракцијама начела добре вере са другим, такође темељним правним правилима Бечке конвенције (начело битне повреде уговора из члана 25. Конвенције; правна средства купца и продавца).

У делу Закључак представљени су резултати до којих је кандидаткиња дошла: кључна теза је да је питање примене принципа добре вере садржаног у БК инхерентно флексибилно и да се не може до краја извести водич или упутство за његову интерпретацију. Описана карактеристика иманентна је самој природи међународних пословних односа и регулаторног оквира који га прати: трговина је феномен који се трансформише интензивно и стално у погледу форме, учесника, па и предмета. За правни оквир њеног регулисања од уштинског су значаја стандарди који дају

флексибилност и амортизују оштре ивице и ригидност националних правних јурисдикција. Начело добре вере је у том смислу, уз начело правне сигурности, свакако стандард који има суперманију у смислу значаја за примену међународних правних извора којима се уређују међународни пословни односи. Ово тим пре важи за Бечку конвенцију као кључног правног извора који има самосталну тежину и класу у номенклатури извора међународног пословног права.

III Оцена мастер рада

Мастер рад „Примена принципа добре вере у режиму Бечке конвенције“, кандидаткиње Булатовић Милене резултат је истраживања теме која данас, а извесно и у будућности, проводи правнике који теже разумевању функционисања правног регулисања међународне трговине, пре свега БК као темељног извора уређивања уговора о међународној продаји робе као основног правног израза економског закона вредности.

Комисија сматра да су уводом дефинисани циљеви рада у испуњени. Кандидаткиња је са успехом користила класичне методе правног истраживања. Мастер рад је писан јасним језиком. Излагање је уједначено. Систематизација рада је чврста. Излагање се развија са уравнотеженом динамиком уз постепено увођење појмова и јединица анализе у почетним деловима рада: ти се појмови и јединице као готови елементи користе у каснијим излагањима.

Литература коришћена у раду обухвата релевантне домаће изворе, као и изворе на страном језику. Избор грађе одражава карактер рада. Грађа на којој се темељи истраживање коришћена је рационално и у складу са начелом академске коректности. Напомене су адекватно позициониране и оправдане.

III Предлог за јавну одбрану

Имајући у виду све наведено, Комисија закључује да мастер рад „Примена принципа добре вере у режиму Бечке конвенције“, кандидаткиње Булатовић Милене представља резултат самосталног научног рада. Комисија сматра да су испуњени услови предвиђени чланом 36. Правилника о мастер студијама Правног факултета у Нишу, те предлаже Комисији за докторске и мастер студије Правног факултета у Нишу да усвоји Извештај о оцени мастер рада и његовој подобности за јавну одбрану.

У Нишу, 04.11. 2024. године

Чланови Комисије:

Проф. Др Милена Јовановић Затила, редовни професор Правног факултета у Нишу, председник,

Проф. др Предраг Цветковић, редовни професор Правног факултета у Нишу, ментор,

Проф. др Урош Здравковић, ванредни професор Правног факултета у Нишу, члан

